

Annabeth Albert

Vers bereid

1

‘Dus, wat is jouw plan komend jaar?’ vroeg Cliff terwijl we pallets met voedsel aan het uitladen waren voor de Victory Mission. De bijtende decemberwind blies huilend door de laadruimte en langs de betonnen muren. Ik moest moeite doen om Cliffs luide stem te verstaan. ‘Parachutespringen? Een marathon rennen? Hoe ga je afgelopen jaar overtreffen, Vic?’

‘Geen idee.’ Ik pakte een doos met tomatensausblikken op. Dat wilde iedereen weten: mijn goede voornemen van vorig jaar was vijftig kilo afvallen; hoe ging ik dat overtreffen? De waarheid was dat ik best goed ben in voornemens. Vier jaar geleden had ik het goede voornemen opgevat om de kokopleiding te volgen. Drie jaar geleden stopte ik met roken. En afgelopen jaar was ik vijftig kilo afgevalen. Maar komend jaar had ik een kleiner, eenvoudiger doel voor ogen.

‘Misschien ga ik wat proberen te daten.’

‘Daten? Op jacht naar een vriendje?’ Cliff gniffelde, een droog geluid dat weergalmde tegen de metalen deuren van het laaddok. ‘Ik zou eerder voor een marathon gaan.’

Mijn maag draaide zich om terwijl ik nog een doos met broodjes pakte. Ik had zo mijn twijfels, met mij sleepte je namelijk niet echt de hoofdprijs binnen. Ik had in de vier jaar dat ik voor Cliff werkte geen enkele date gehad. Had nog nooit een vriendje gehad, op een zeldzame threenightstand na. Natuurlijk wist Cliff niets van mijn avontuurtjes, maar ook die had ik al acht maanden lang niet gehad. Tot een paar maanden geleden miste ik het niet, maar sindsdien werd ik geplaagd door een vreemd, rusteloos verlangen. Oud en nieuw

was de perfecte gelegenheid om daar iets aan te doen. Om de bloemetjes buiten te zetten.

‘Zijn jullie al klaar? Er wacht binnen nog een hele stapel dozen. We hebben niet de hele dag.’ Robin stormde het dok op en nam een enorm slecht humeur met zich mee. Een wereld van verschil met de stralende, praatgrage jongen die allerlei merkwaardige gedachten bij mij opriep, bijvoorbeeld dat een relatie aanknopen geen verschrikkelijk slecht idee was. Hij was alweer weg voordat Cliff of ik antwoord konden geven.

‘Wat is er met hem aan de hand?’ vroeg ik aan Cliff zodra ik binnen de deur van het magazijn dicht hoorde vallen.

‘Melissa zei dat Paul het uit heeft gemaakt.’ Cliff wist altijd alle roddels. De vrijwilligers bij de voedselbank waren net verveelde schoolieren. Tijdens hun diensten gaven ze roddels door als joints op een feestje.

‘Eindelijk.’ Ik had niet door dat ik dat hardop had gezegd totdat Cliff moest lachen.

‘Aha! Bij nader inzien keur ik je voornemen goed. Ik zal met Trish een wedje leggen of het je gaat lukken om deze man binnen te hengelen. Je mikt wel hoog, hoor, jochie.’

‘Ik zei niets over een date met Robin,’ mompelde ik tegen een zak rijst. De laatste keer dat Robin single was, had ik maandenlang over hem nagedacht. Toen was ik me maar blijven afvragen of hij niet te goed voor me was. Eigenlijk wist ik donders goed dat hij wel te goed voor me was, maar toch had ik geprobeerd moed te verzamelen om hem mee uit te vragen. Ik kwam hier vaak om dicht bij hem in de buurt te zijn. Totdat Paul als een sterspeler het veld was opgekomen en ik teruggeschopt werd naar de juniorendivisie, waar ik thuishoorde.

Ik greep de zak steviger vast zodat ik dat vervloekte ding niet per ongeluk in tweeën zou scheuren. Nee, ik was niet dom genoeg om van Robin mijn goede voornemen te maken. Ik wilde gewoon weer de hort op. Mezelf de kans geven om een aardig iemand te vinden die het niet kon schelen dat ik een moeizame relatie had met eten en dat ik loshangende huid had en uit vrije wil kaal was.

Maar nu Cliff het idee om Robin te daten in mijn brein had gepland, bleef ik erover nadenken. En dat ergerde me enorm. Ik had

heel hard gewerkt om mijn bevielging met hem om zeep te helpen. Ook al was hij nu single, dat was een domme reden om die weer tot leven te wekken. Robin was de man van mijn dromen. Lief, en verdomde knap. Seks op een stokje die rondliep op KEEN-wandelschoenen en in hipster T-shirts. Hij was alles wat ik wilde en alles wat ik nooit zou krijgen.

Ik kwam Robin een uur later tegen bij het magazijn, waar hij aan het tellen was. In het magazijn werd alle voorraad voor de opvang opgeslagen zodat we twee maaltijden per dag konden voorzetten aan het immer groeiende aantal daklozen in Portland.

‘Sorry voor daarnet.’ Robin keek op van zijn klembord met een schaaapachtige glimlach. Een glimlach van Robin was als de zon die weerspiegeld werd door de Columbia River: ik was er altijd door verbluft. Het lichtroze van zijn lippen vormde een zacht contrast met zijn honingkleurige huid. Toen zijn brede mond opkrulde en hij daarmee zijn perfecte witte tanden onthulde, deed mijn maag een vrolijk dansje. De zon was teruggekeerd.

‘Geen probleem. Hoorde al dat je een zware dag had.’ Ik zette de tomatensoepblikken op een rij en probeerde niet naar hem te kijken. Ik wilde niet dat hij zich ongemakkelijk voelde. Ik zou van de weeromstuit de stellagekasten beklimmen of me achter de stapels dozen verstoppen als er over mij geroddeld werd.

‘Ja. Sorry. Ik moet het niet op mensen hier afreageren.’ Hij gaf me het klembord zodat ik kon afvinken wat ik uitpakte. Terwijl ik daarmee bezig was, pakte hij een stanleymes en begon hij andere dozen te openen die Cliff en ik hadden uitgeladen.

‘Hé, je bent ook maar een mens.’ Ik gaf hem wat hopelijk een begripvolle glimlach was. ‘En je hebt die pompeuze zak op straat gezet? Lekker bezig.’

‘Eerder het tegenovergestelde.’ Robins gezicht betrok.

‘Shit. Sorry. Ik wilde niet...’

‘Nee, het is oké.’ Hij wuifde mijn verontschuldiging weg. ‘Hij was inderdaad nogal verwaand. Ik denk dat Melissa opgelucht was dat hij vandaag niet met mij kwam opdagen.’

Ik knikte, onzeker over wat ik moest zeggen. Ik wilde die gast niet zwartmaken als Robin nog gevoelens voor hem had.

‘Je bent beter af zonder hem.’ Bij twijfel, ga dan voor een groot cliché. Dat had ik van mijn moeder afgekeken.

‘Tja. Ik denk dat ik het verdiend heb. Liever nu dan later, weet je?’

‘Ja.’

‘Hoe dan ook, ik ben helemaal klaar met vriendjes. Basta. Uit.’ Hij benadrukte zijn woorden door met het stanleymes de dozen open te snijden. Zijn daden en woorden klonken overtuigend, maar de blik in zijn ogen was onzeker.

Een vriendje hebben paste bij Robin. Wanneer Paul de Klootzak in de buurt was, lachte hij altijd stralend. Door hen samen te zien had ik dat ook gewild: iemand om mee te lachen, iemand om tv mee te kijken, iemand om kleine aanrakingen en veelbetekenende blikken mee uit te wisselen in het openbaar. Shit, iemand om mee te praten zou al fijn zijn. Om de zoveel tijd praatte ik online met een man en dacht ik dat het klikte. Maar dan hadden we seks en zodra het neuken gedaan was, ging hij er als een haas vandoor. Hoe knapper de man, hoe sneller hij weg was.

Maar Robin was beeldschoon en meestal vond hij het leuk om met mij te praten. We hadden allebei een voorliefde voor actiefilms en bluesmuziek, en op de een of andere manier bespraken we altijd politieke onderwerpen maar liepen onze gesprekken toch altijd soepel, alsof we al jaren met elkaar kletsten.

Zoals altijd als ik nadacht over Robin en wat voor geweldige gast hij was, stelde ik me mijn favoriete vraag: hoe zou hij zijn in bed? Daarna zou hij vast ook met me kletsen. Hij was het type dat bij je bleef wanneer de seks achter de rug was. Hij zou me naar mijn dag vragen en ik naar die van hem, en misschien zouden we wel plannen smeden om elkaar weer te zien. Ik voelde mezelf al stijf worden als ik eraan dacht. Ik moest mezelf afleiden door de soepblikken te spiegelen.

Bingo. Dat is wat Robin nodig had. Afleiding.

‘Hé, heb je morgenavond al plannen? Een nieuwjaarsfeestje waar je heen wil?’ vroeg ik. Het zou me niets verbazen als hij een of ander chic gala te bezoeken had. Ik wist niet veel van Robins leven buiten ons vrijwilligerswerk, maar ik wist dat hij geld had: dat kon ik zien

aan de dure kleding die hij droeg en de grote Beamer waarin hij rondreed.

‘Nee. Waarschijnlijk breng ik een deel van mijn avond hier door. Met nieuwjaar is het hier altijd een gekkenhuis.’

‘Kom op, dat kan beter. Waarom kom je niet met ons mee? Een paar van mijn maatjes doen een kroegentocht. Kom mee, vergeet die klootzak. Het feestje bij cc Slaughters schijnt episch te worden.’

‘O. Eh.’ Robin slikte moeizaam terwijl zijn handen rusteloos over de rij havermondtozen gingen die hij aan het tellen was. ‘Bedankt, maar ik ben niet echt van de feestjes. Ik drink niet meer.’

Ik liet het blik dat ik vasthield bijna vallen. *Verdomme*. Ik kende hem nu al twee jaar en ook al was hij een flapuit, dit had hij niet eerder verteld. Toch had ik het kunnen weten.

‘Shit, sorry. Niet bij stilgestaan. Nog aan het afkicken?’

‘Ja.’ Robin ging verder met uitpakken. Het tl-licht gaf zijn honingkleurige huid iets flets - of misschien was hij zo pips om wat ik gezegd had.

Hoe had ik al die aanwijzingen gemist? Hij had het nog nooit over een bar gehad en hij had nog nooit een dienst gemist. Veel van de meest toegewijde vrijwilligers van de opvang waren zelf vroeger dakloos geweest, of waren afgekickte verslaafden die iets terug wilden doen voor de hulp die ze hadden gekregen. Hoewel de opvang iedereen verwelkomde, lag de focus op tieners en jongvolwassenen die bij grotere organisaties door de mazen glipten. Ik had de opvang tijdens Pride ontdekt dankzij een kraampje en had mijn baas Cliff ervan overtuigd om mee te doen: de bakkerij had altijd wel voedsel om te doneren.

Zwijgend werkten we een paar minuten door, en hoewel de stilte niet echt ongemakkelijk was, voelde ik de pijn van een gemiste kans. Ik duwde de blikken iets te hard aan en een van de stapels viel om. *Weer van vooraf aan beginnen*.

Opeens besepte ik - wederom te laat - dat ik dit nog nooit had gedaan. Nog nooit had ik iemand mee uit gevraagd. Nog nooit had ik iemand leuk genoeg gevonden om dat te proberen. Ja, ik wist de weg in een chatroom, maar in de echte wereld? Robin was de eerste jongen die ik in het echt uit wilde vragen.

Maar nu had ik het verpest en wist ik niet hoe ik dit kon herstellen. Bovendien was mijn timing erg kut geweest; ik had moeten wachten totdat de bittere herinneringen aan Paul vervlogen waren. Maar ik had al mijn geduld nodig voor taartdecoraties en suikerbloemen, en bewaarde het niet voor sociaal wenselijk gedrag.

‘Hoe lang al?’ vroeg ik.

‘Twee jaar, 363 dagen.’ Hij knipoogde naar me, er schemerde een spootje van zijn gebruikelijke humor door. ‘Beste voornemen ooit.’

Ook een fan van goede voornemens. In mijn borstkas ontvouwde zich een warm gevoel omdat ik meeleeftde met zijn zware lot. Vergeleken met de enorme berg die hij beklommen had, waren mijn eigen successen eerder verkeersdrempels.

‘Dat is echt geweldig, man. En tof dat je morgen hierheen komt.’

‘Het wordt een lange nacht.’ Hij haalde zijn schouders op, waardoor zijn verbazingwekkend spichtige sleutelbeenderen te zien waren. Ze pasten bij zijn ogen, gevuld met een onverwachte kwetsbaarheid.

‘Vast.’ Ik wilde vragen of hij oké was, maar we waren niet echt vrienden op die manier. Ik wist niet zeker of ik het kon vragen zonder mezelf nog meer voor paal te zetten. Maar ik wist hoe zwaar de feestdagen konden zijn.

Later, toen ik naar mijn krakkemikkige oude Civic liep, begroef ik mezelf diep in mijn jas om de kou af te weren en besloot ik om terug te vallen op mijn oude plan. Maak een profiel aan op een datingsite, niet op een app voor onenightstands. Vind een jongen, eentje die niets weg heeft van Robin, met zijn brede lach en zachte bruine haar en...

Ach, rot toch een eind op. Mijn handen klemde het portier stevig beet. Ik wist precies wat mijn voornemen zou worden. Wat er ook gebeurde, ik zou Robin Dawsons volgende scharrel worden. En ik zou zijn gedachten over het hebben van vriendjes weten te veranderen.